

ΚΑΝΙΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο παππούς μου ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ ΚΟΝΤΟΣ.

Σήμερα , απρόοπτα, εντελώς ξαφνικά, έτσι στα καλά καθούμενα ήρθε στη μνήμη μου, στη σκέψη μου ο παππούς μου ο Αντώνης. Αισθάνθηκα έντονη την.....παρουσία του ,παρ ότι δεν τον γνώρισα ποτέ. Ίσως η χειμάζουσα, η αέναη επιθυμία μου να γράψω κάποτε κάτι , να τιμήσω τη μνήμη του, γιατί ποτέ δε γράφτηκε, δεν αναφέρθηκε, δεν ειπώθηκε κάτι γι αυτόν. Ο παππούς μου , γεννήθηκε το έτος 1888 στο χωριό μας την Κάτω Κάνιανη, ορμώμενος την καταγωγή από την εύανδρο Ήπειρο . Αδέλφια του ήταν ο Νικόλαος και ο Ιωάννης Κόντος. Άνδρας μετρίου αναστήματος μάλλον χαμηλός ,χρώματος προσώπου μελαμψόν. μορφή εύμορφη.

-Γιαγιά πως ήταν ο παππούς μου, ρώταγα παιδάκι τη γιαγιά μου τη Μαρία .

-Από κοντος παιδάκι μ, αλλά όμορφος, πολύ όμορφος.

Αυτό υποθέτω ώθησε τη γιαγιά μου να τον ερωτηθεί και να τον παντρευτεί. Μια γυναίκα έξυπνη, δυναμική , τετραπέρατη , επαναστατική για την εποχή της. Έμεινε χήρα 23 χρονών από τον παππού μου , με δύο παιδιά στην κούνια. Ξαναπαντρεύθηκε, έκανε κι άλλο παιδί, έμεινε ξανά χήρα, προχώρησε πάλι μπροστά. Από την άλλη ο παππούς μου άνθρωπος ήρεμος , χαμηλών τόνων, ευαίσθητος- ευγενικός , πραγματικός καλλιτέχνης. Έμαθε από νωρίς και εξασκήθηκε στην τέχνη του λαϊκού κλαρίνου και έπαιζε σε γάμους και τοπικά πανηγύρια.

Έφυγε νεαρό παιδί στη Νέα Υόρκη της Αμερικής μαζί με άλλα παιδιά από το χωριό πήγε να καζαντίσει , να προκόψει. Δεν τον σήκωσε το... κλίμα και σε λίγο καιρό επέστρεψε στο χωριό. Παντρεύτηκε τη γιαγιά μου , απέκτησαν δυο παιδιά. Με τα λίγα χρήματα που μάζεψε στην Αμερική , αγόρασε το παλιό μας σπίτι στο χωριό στα σύνορα με τα Μπαλέρικα, όπου στο διάβα του χρόνου έγραψε ιστορία σαν καφενείο - παντοπωλείο και κρεοπωλείο, αρχικά με τον

Παναγιώτη τον Κολίγα και τον Παναγιώτη τον Βελέντζα αργότερα. Έδω έμαθε τη σέντσα στους Κανιανίτες ο Παναγιώτης ο Κολίγας, Στο γάμο του γείτονα του Γιάννη του Κοτσιμπού του Βλαχόγιαννου, φώναξαν τον παππού μου να παίξει μαζί με έναν άλλον οργανοπαίχτη.

-Αντώνη δε θα πας, του είπε η γιαγιά μου. Είσαι και άρρωστος δε θα τα βγάλεις πέρα. Αυτοί δεν έχουν το Θεό τους, είναι πολυ μερακληδες είναι ατελειωτοι δε θα σε πληρώσουν κι όλας. Χαζοκάπνιζε ο παππούς μου, έβηχε, είχε και ευαισθησία στα πνευμόνια του.

-Δε γίνεται Μαρία θα πάω. το υποσχέθηκα, δε μπορώ, θα πάρω κι ένα κατοστάρικο.

Δύο μερόνυχτα έπαιζε ο παππούς μου στο γάμο. Τα έδωσε όλα. Τρεις μέρες μετά το γλέντι, ανεβαίνοντας το μονοπάτι για το σπίτι του Γιάννη του Πολυζωΐδη του Κολλιρόγιαννου, έπεσε κάτω αναίσθητος και δε σηκώθηκε ποτέ. Ήταν μόλις τριανταπέντε χρονών το έτος 1923. Τα πνευμόνια του δεν άντεξαν στην υπερπροσπάθεια. Τι βοήθεια να σου έδινε άλλωστε αυτός που έπαιζε το τύμπανο? Τότε δεν υπήρχαν οι τεχνικές, οι αλληλοκαλύψεις των μουσικών στην κομπανία και όλο το βάρος έπεφτε στο κλαρίνο. Το κατοστάρικο δεν το πήρε ποτέ, όπως έλεγε η γιαγιά μου. Μου άρεσε και τον θαύμαζα πολύ τον παππού μου τον Αντώνη, είχα και το όνομα του. Αγαπούσε πολύ το κλαρίνο, έπαιζε με πάθος. Έκανε πάντα αυτό που του άρεσε, αυτό που αγαπούσε, έφτανε- έφτασε στα όρια του... Του έχω πάρει πολλά,

-Γιαγιά πού είναι, τι απέγινε το κλαρίνο του παππού?

Δε μου απαντούσε και συνήθως άλλαζε κουβέντα. Πιστεύω πάνω στην ταραχή της, στη θολούρα της στη στενοχώρια της, θα το έδωσε σε κάποιον πλανόδιο παλιατζή, θα το πούλησε σε κάποιον γύφτο. Αλλά όχι.....όχι..... Ήταν περήφανη, πολύ περήφανη η γιαγιά μου. Θα το τσάκισε, θα το έκανε χίλια κομμάτια και ύστερα θα το πέταξε κάτω στη βρύση, στη Μότσιο, έτσι για να απαλλαγεί από την παρουσία του, να μη σκέπτεται, να μη θυμάται.

Πόσο θα ήθελα και τι δε θα έδινά να έχω να κρατάω στα χέρια μου το κλαρίνο του παππού μου του Αντώνη!!!!!! Σήμερα...απρόοπτα ... εντελώς ξαφνικά , έτσι στα καλά καθούμενα ,ήρθε στη μνήμη μου, στη σκέψη μου ο παππούς μου ο Αντώνης και αισθάνθηκα έντονη την... παρουσία του .....Στη μνήμη του , αφιερώνω την 'Ιτιά', ένα σπανιο σόλο οργανικό παίξιμο του 1963 από το μεγάλο δεξιοτέχνη του κλαρίνου Ανεστόπουλο Γεώργιο. Έτσι θα έπαιζε και ο παππούς μου!!!

24/07/2021.